

UZASADNIENIE

M. G. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Radomsku z 16 września 2008 roku w sprawie **VI K 974/08** za czyn popełniony 11 lipca 2008 roku wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych stawka, a także 3 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz świadczenie pieniężne; /k. 7-9/

II. Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 29 grudnia 2010 roku w sprawie **II K 1215/10** za czyn popełniony 26 września 2010 roku wyczerpujący dyspozycję art. 244 kk na grzywnę w wysokości 60 stawek dziennych po 20 złotych, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Świeciu z 4 kwietnia 2013 r. sygn. akt II Ko 3336/12 w miejsce wymienionej grzywny zarządzono wykonanie 30 (trzydziestu) dni zastępczej kary pozbawienia wolności, którą następnie z racji częściowej zapłaty zmniejszono postanowieniem Sądu Rejonowego w Świeciu z 1 kwietnia 2016 r. do 10 (dziesięciu) dni i ma ona zostać wprowadzona do wykonania w czasie od 18 do 28 września 2017 r.; /k. 12-13 oraz k. 28, 68 i 75 akt wykonawczych II K 1215/10/

III. Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 25 maja 2011 roku w sprawie **II K 413/10** za czyn popełniony 31 marca 2010 roku wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 1 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych stawka, środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat oraz świadczenie pieniężne; przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 14 lutego 2014 roku sygn. akt II Ko 2400/13 zarządzono wykonanie powyższej kary pozbawienia wolności, którą skazany odbył w okresie od 23 kwietnia do 23 grudnia 2014 r., a w odniesieniu do grzywny stwierdzono, iż nie podlega ona wykonaniu; /k. 14-18 i 36/

IV. Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 17 maja 2012 roku w sprawie **II K 1010/11** za czyn popełniony 24 lipca 2011 roku wyczerpujący dyspozycję art. 244 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 20 złotych; przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego w Radomsku z 27 listopada 2014 roku sygn. akt II Ko 1238/14 zamieniono wymienioną grzywną na pracę społeczną w wymiarze 5 miesięcy po 25 godzin w stosunku miesięcznym; /k. 19 i k. 53-54 akt wykonawczych II Ko 1088/12 SR w Radomsku/

V. Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 20 czerwca 2012 roku w sprawie **II K 48/11** za czyn popełniony 16 października 2010 r. wyczerpujący dyspozycję art. 244 kk na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz grzywnę na podstawie art. 71 § 1 kk w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych stawka, którą skazany wpłacił w całości w zakładzie karnym w dniu 19 stycznia 2016 r.; /k. 20 oraz k. 62 – 64 akt wykonawczych II Ko 1121/12 SR w Radomsku/

VI. Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 22 maja 2012 roku w sprawie **II K 174/12** za czyn popełniony 5 lutego 2012 roku wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 4 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 8 lat i świadczenie pieniężne; przy czym skazany odbył wymienioną karę pozbawienia wolności w całości w okresie od 23 października 2013 r. do 23 kwietnia 2014 r.; /k. 21 – 23 i 36/

VII. Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 30 grudnia 2014 roku w sprawie **II K 325/14** za ciąg dwóch przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 244 kk popełnionych: pomiędzy 15 grudnia 2011 roku a 26 grudnia 2011 roku oraz pomiędzy 27 grudnia 2011 roku a 15 stycznia 2012 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany odbył w okresie od 23 grudnia 2014 r. do 20 czerwca 2016 roku; /k. 24-25 i 36/

VIII. Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 29 kwietnia 2015 roku w sprawie **II K 25/14** (prawomocnym od 17 listopada 2015 r.) za czyn popełniony w okresie do 24 października 2013 roku wyczerpujący dyspozycje art. 270 § 3 kk na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany odbywa od 20 czerwca 2016 roku do 18 września 2017 roku. /k. 26 – 29 i 36/

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Radomsku z 8 kwietnia 2016 r. sygn. akt II K 66/16 :

- na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk i art. 89 § 1 kk w zw. z art. 89 § 1 a kk w brzmieniu Kodeksu Karnego obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r. poz. 396) połączono jednostkowe kary pozbawienia wolności, orzeczone wobec skazanego M. G. wyrokami opisanymi w punktach **IV** (II K 1010/11 Sądu Rejonowego w Malborku), **VI** (II K 174/12 Sądu Rejonowego w Radomsku) i **VII** (II K 325/14 Sądu Rejonowego w Radomsku) i wymierzono skazanemu za te czyny karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1);

- na podstawie art. 71 § 2 kk stwierdzono, iż kara grzywny orzeczonej w wyroku opisanym w punkcie **IV** (II K 1010/11 Sądu Rejonowego w Malborku) nie podlega wykonaniu (pkt 2);

- na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 577 kpk zaliczono na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności okres kary pozbawienia wolności odbytej w sprawie sygn. akt II K 174/12 tj. od 23.10.2013 r. do 23.04.2014 r. oraz okres kary pozbawienia wolności odbytej w sprawie sygn. akt. II K 325/14 tj. od 23.12.2014 r. do dnia uprawomocnienia się wyroku łącznego (pkt 3);

- na podstawie art. 576 § 1 kpk ustalono, że w pozostałym zakresie - nie objętym niniejszym wyrokiem łącznym – jednostkowe wyroki opisane w punktach IV (II K 1010/11 Sądu Rejonowego w Malborku), VI (II K 174/12 Sądu Rejonowego w Radomsku) i VII (II K 325/14 Sądu Rejonowego w Radomsku) podlegają odrębnemu wykonaniu (pkt 4);

- na podstawie art. 572 kpk umarżono postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego co do wyroków opisanych w punktach **I**, **II**, **III**, **V** oraz **VIII** stwierdzając, że wyroki te w całości podlegają odrębnemu wykonaniu (pkt 5);

- zwolniono skazanego M. G. od kosztów sądowych, które przejęto na rachunek Skarbu Państwa (pkt 6). /k. 47 – 49/

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli skazany M. G. i jego obrońca.

Środek odwoławczy wniesiony przez obrońcę skazanego skarży wymienione orzeczenie w całości i zawiera zarzuty:

- obraży prawa materialnego - art. 85 kk poprzez niezasadne przyjęcie, że w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym jednostkowe wyroki opisane w punktach IV (II K 1010/11 Sądu Rejonowego w Malborku), VI (II K 174/12 Sądu Rejonowego w Radomsku) i VII (II K 325/14 Sądu Rejonowego w Radomsku) podlegają odrębnemu wykonaniu oraz niezasadnym umorzeniu postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, co do wyroków opisanych w punktach I, II, III oraz VIII, przy stwierdzeniu, że wyroki te podlegają odrębnemu wykonaniu;

- rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej wynikającej z niezastosowania zasady pełnej absorpcji, w sytuacji, gdy okoliczności podmiotowo – przedmiotowe przemawiały za zastosowaniem wobec skazanego możliwie najkorzystniejszej konstrukcji kar.

W związku z podniesionymi zarzutami obrońca wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary łącznej z zastosowaniem wobec skazanego M. G. możliwie najkorzystniejszej konstrukcji kar, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. /k. 63 – 66/

Skarga apelacyjna natomiast M. G. dotyczyła części wyroku orzekającej o wysokości kary łącznej. Podniesiony w niej został zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej, objęcia wyrokiem kary z warunkowym zawieszeniem

jej wykonania, a także (jak wynika z treści środka odwoławczego) obraży prawa materialnego – art. 19 ust. 1 ustawy z 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) poprzez zastosowanie przepisów obowiązujących do 1 lipca 2015 r. zamiast obowiązujących od wymienionej daty. W związku z tym, skazany wnosił o wydanie wyroku łącznego na podstawie przepisów obecnie obowiązujących z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji. /k. 68 – 73/

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżonego jest niezasadna całkowicie, zaś środek odwoławczy wniesiony przez obrońcę skazanego uzasadniony jedynie w części.

Czytelność wyводу pisemnych motywów niniejszego rozstrzygnięcia wymaga, aby w pierwszej kolejności odnieść się do tego, czy słusznie Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok stosował przepisy prawa materialnego w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r.? W tym zakresie, na pierwszy rzut oka rację mieli skarżący. Sąd Rejonowy bowiem, przyjmując, że wszystkie wyroki jednostkowe, które zapadły wobec M. G. i uprawomocniły się przed 1 lipca 2015 r. nie zauważył, że wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 29 kwietnia 2015 roku w sprawie II K 25/14 uprawomocnił się z dniem 17 listopada 2015 r., a więc po wejściu w życie ustawy z 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396). W tej sytuacji, rozważenia wymagało, czy stosownie do treści art. 19 ust. 1 wymienionej przed chwilą ustawy nie zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej na podstawie przepisów Rozdziału IX Kodeksu Karnego w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r.? Rozważając tą kwestię, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w stanie prawnym i faktycznym obowiązującym w chwili aktualnego orzekania przez sąd odwoławczy brak jest podstaw do orzeczenia kary łącznej. Stosownie bowiem do treści art. 85 § 2 kk podstawą orzeczenia kary łącznej są kary „podlegające wykonaniu”, a więc - a contrario - łączeniu nie podlegają kary wykonane. W przypadku M. G., aktualnie jedyną podlegającą wykonaniu karą izolacyjną jest kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 29 kwietnia 2015 roku w sprawie II K 25/14, która z uwagi na swój rodzaj (art. 85 § 1 kk) nie podlega łączeniu z inną pozostającą jeszcze do wykonania karą – częścią kary grzywny z wyroku Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 29 grudnia 2010 roku w sprawie II K 1215/10. W związku z tym, kierując się zasadą określoną w art. 4 § 1 kk, Sąd Okręgowy doszedł ostatecznie do przekonania, że w niniejszej sprawie względniejsze będą dla M. G. przepisy Rozdziału IX Kodeksu Karnego w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r., gdyż tylko na ich gruncie możliwym jest orzeczenie skazanemu kar łącznych. Oznacza to także, że Sąd Rejonowy w Radomsku, pomimo nieuprawnionego wnioskowania (opartego na założeniu, że wszystkie wyroki uprawomocniły się przed 1 lipca 2015 r.), wydając zaskarżony wyrok poprawnie stosował prawo materialne obowiązujące do chwili wejścia w życie ustawy z 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw.

Na gruncie art. 85 kk jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Zawarty w art. 85 kk zwrot: „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa. Przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią, itd. grupę przestępstw, zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał ten chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający kolejne „grupy przestępstw” pozostających w zbiegu. Oceny zbiegu realnego dokonywać należy z perspektywy postępowania sprawcy - czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi). Tylko te ostatnie tworzą zbieg realny, pozwalający na orzeczenie kary łącznej. (por. Uchwałę Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego w z dnia 25 lutego 2005r. I KZP 36/04 OSNKW 2005r. z. 2 poz. 13).

W świetle poczynionych ustaleń, nie ulegało wątpliwości, że w realnym zbiegu pozwalającym na orzeczenie kar łącznych pozostają przestępstwa, za które M. G. został skazany wyrokami wymienionymi w punktach **IV** (II K 1010/11

Sądu Rejonowego w Malborku), **VI** (II K 174/12 Sądu Rejonowego w Radomsku) i **VII** (II K 325/14 Sądu Rejonowego w Radomsku). W ramach bowiem tej grupy, przestępstwa objęte wymienionymi orzeczeniami popełnione zostały zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregokolwiek z nich oraz wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Sąd Rejonowy w Radomsku w zaskarżonym wyroku zasadnie zatem połączył (w pkt 1) jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wymienionymi przed chwilą wyrokami. Wymierzając natomiast M. G. karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności w sposób uprawniony zastosował zasadę mieszaną (asperacji) silnie zbliżoną do reguły pełnej absorpcji. Wymieniona przed chwilą kara, zaledwie przecież o 2 miesiące przekracza minimalny wymiar możliwej do orzeczenia kary łącznej, gdyż stosownie do treści art. 86 § 1 kk karę łączną wymierza się w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. W przypadku zaś, omawianej grupy, była to kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego w Radomsku sygn. akt II K 325/14. Pomiędzy występkiem przypisanym w sprawie z wyroku Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 17 maja 2012 roku sygn. akt II K 1010/11, a czynami za które M. G. został skazany w sprawach II K 174/12 i II K 325/14 Sądu Rejonowego w Radomsku zachodzi znaczna rozpiętość czasowa (okres około 6 miesięcy). Ponadto zaś, wielość występków przypisanych skazanemu w omawianych sprawach i odmiennosc przedmiotowa czynów z art. 244 kk oraz przestępstwa z art. 178a § 4 kk nie pozwalały na zastosowanie zasady pełnej absorpcji. Nie mówiąc już o tym, że wielokrotna karalność skazanego sprzeciwiała się warunkowemu zawieszeniu wykonania orzeczonej kary łącznej. W związku z tym, zarzuty apelacji skazanego i jego obrońcy o rażącej surowości wymierzonej kary uznać należało za całkowicie nieuzasadnione.

W tym miejscu, na marginesie podnieść także trzeba, że z racji treści art. 89 § 1 a kk (obowiązującego od 8 czerwca 2010 r.) występowała możliwość połączenia węzłem kary łącznej bezwzględnych kar pozbawienia wolności z wyroków opisanych w punktach VI i VII z karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczoną w wyroku z punktu IV. Przy czym, przeszkodą ku temu, nie był także fakt upływu okresu próby orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Malborku z dnia 17 maja 2012 roku w sprawie II K 1010/11, gdyż z racji nie wykonania grzywny akcesoryjnej orzeczonej także wymienionym wyrokiem nie doszło do zatarcia skazania. Konsekwencją jednak tego, że doszło do orzeczenia kary bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, było w pełni zasadne stwierdzenie, że grzywna o charakterze akcesoryjnym wymierzona w ostatnio przytoczonym judykacie nie podlega wykonaniu (pkt 2 zaskarżonego wyroku).

W odniesieniu do pozostałych wyroków (opisanych w punktach **I**, **II**, **III**, **V** oraz **VIII**) Sąd Rejonowy w Radomsku umorzył postępowanie uznając, iż nie podlegają one łączeniu (pkt 5). Rzecz jednak w tym, że o ile w zakresie wyroków z punktów **I** (Sądu Rejonowego w Radomsku z 16 września 2008 roku w sprawie VI K 974/08) oraz **VIII** (Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 29 kwietnia 2015 roku w sprawie II K 25/14) uprawniony jest wniosek, że przestępstwa nimi objęte nie pozostają w realnym zbiegu z innymi czynami, o tyle, w przypadku wyroków z punktów: **II** (Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 29 grudnia 2010 roku w sprawie II K 1215/10), **III** (Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 25 maja 2011 roku w sprawie II K 413/10) oraz **V** (Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 20 czerwca 2012 roku w sprawie II K 48/11) dojść należy do przeciwnego wniosku. Czyny bowiem objęte przytoczonymi przed chwilą orzeczeniami popełnione zostały zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregokolwiek z nich, gdyż przestępstwa były popełniane 31 marca, 26 września oraz 16 października 2010 r., zaś pierwszy wyrok w odniesieniu do nich zapadł 29 grudnia 2010 r. w sprawie II K 1215/10. Inaczej mówiąc, wyroki opisane w punktach **II**, **III** oraz **V** tworzą drugą grupę czynów, w odniesieniu do których zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, albowiem dotyczą przestępstw pozostających w realnym zbiegu, za które wymierzono kary tego samego rodzaju, a więc podlegające łączeniu.

Powyższego wniosku, zdaniem Sądu Okręgowego, nie podważa fakt, że kara pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 20 czerwca 2012 roku w sprawie II K 48/11 jest w dalszym ciągu warunkowo zawieszona, gdyż czyn którego dotyczy wymienione orzeczenie został popełniony po 7 czerwca 2010 r., a więc po tym, jak na mocy ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy – Kodeks karny skarbowy i innych ustaw (Dz. U. Nr 206 poz. 1589) dodany został

art. 89 § 1 a kk i powstała możliwość orzekania bezwzględnych kar pozbawienia wolności z połączenia kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i bez warunkowego zawieszenia ich wykonania. W przekonaniu sądu odwoławczego, orzeczenie w sprawie II K 48/11 nie może rzutować na wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 25 maja 2011 roku w sprawie II K 413/10 w ten sposób, aby na zasadzie reguły intertemporalnej określonej w art. 4 § 1 kk, wykluczać orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Pomimo bowiem tego, że ostatnie z wymienionych rozstrzygnięć dotyczy czynu popełnionego do 7 czerwca 2010 r. to przecież postanowieniem Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 14 lutego 2014 roku sygn. akt II Ko 2400/13 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 25 maja 2011 roku sygn. akt II K 413/10.

Ponadto, wbrew temu co twierdzi Sąd Rejonowy w Radomsku, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, art. 86 § 1 kk przewiduje możliwość wymierzenia kary łącznej obejmującej grzywny orzeczone na podstawie art. 71 § 1 kk oraz na innych podstawach prawnych (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r. I KZP 31/05).

Reasumując powyższe, stwierdzić należy, iż Sąd I instancji w sposób nieuprawniony umorzył postępowanie w zakresie wyroków: Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 29 grudnia 2010 roku w sprawie II K 1215/10, Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 25 maja 2011 roku w sprawie II K 413/10 oraz Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 20 czerwca 2012 roku w sprawie II K 48/11. Skutkować to zaś musi uchynieniem w tym zakresie zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Postępowanie bowiem w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sytuacji spełnienia warunków, o jakich mowa w przepisach art. 85 kk i art. 569 § 1 kpk ma charakter merytoryczny i wiąże się z ukształtowaniem na nowo kary z wyroków podlegających łączeniu, a zatem na nowo kreuje prawomocne skazanie. Jeśli więc sąd właściwy umorzył w określonym zakresie postępowanie w tym przedmiocie, mimo prawnie istniejących warunków orzeczenia kary łącznej, uchybienie to, wobec wynikającej z przepisu art. 454 § 1 kpk zasady ne peius, nie może zostać konwalidowane w postępowaniu odwoławczym (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach II AKA 456/07).

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Radomsku, mając na uwadze rozważania przedstawione powyżej oraz pamiętając o tzw. pośrednim zakazie reformationis in peius, rozważy połączenie kar pozbawienia wolności z wyroków Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 25 maja 2011 roku w sprawie II K 413/10 oraz Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 20 czerwca 2012 roku w sprawie II K 48/11 albo grzywny z ostatnio wymienionego wyroku z sankcją karną tego samego rodzaju orzeczoną w wyroku Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 29 grudnia 2010 roku w sprawie II K 1215/10.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o umorzeniu postępowania zawarte w punkcie 5 w zakresie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego co do wyroków opisanych w punktach II, III i V części wstępnej wyroku łącznego i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, zaś w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Z uwagi na to, że M. G. obecnie jest pozbawiony wolności i nie osiąga dochodów przyjąć należało, że obciążenie skazanego wydatkami byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Dlatego też, Sąd Okręgowy w oparciu o art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego z obowiązku zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku z 1 lipca 2016 r.